

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: J. M.
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Davidem Obenrauchem
sídlem Kopečná 987/11, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. JMK 65057/2017, sp. zn. S-JMK 7634/2017/OD/Bo,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. JMK 65057/2017, sp. zn. S-JMK 7634/2017/OD/Bo (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Boskovice, odboru dopravy, ze dne 14. 11. 2016, č. j. DOP/DP-220/2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 1. 6. 2016 v 08:27 hod., řídil po silnici I/43, v katastru obce Lysice, okres Blansko, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h, motorové vozidlo tov. zn., RZ: (CZ), nedovolenou rychlostí. Byla mu Policií ČR naměřena rychlost jízdy 164 km/h a při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3\%$ byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 159 km/h. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 7 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šest měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se zabýval vypořádáním odvolacích námitek. Předně uvedl, že byl prvostupňovým správním orgánem zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Pokud se jedná o námitku nedostatečného zjištění totožnosti řidiče v okamžiku měření rychlosti, žalovaný dospěl k závěru, že byl žalobce po zastavení vozidla policejní hlídkou na základě předložených dokladů řádně ztotožněn. Z podkladů založených ve spisu navíc podle žalovaného nevyplývá, že by policejní hlídka ztratila měřené vozidlo z dohledu. Naopak je to v pravém jízdním pruhu, když jí začal žalobce předjíždět a následně jej zastavila. Žalobce se do oznámení přestupku vyjádřil způsobem, že se vozovka nachází v přehledném úseku s viditelností na 1 km. V dané době se na ní navíc nenacházel jiný účastník silničního provozu. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce na místě nezpochybnil, že byl řidičem vozidla a do oznámení přestupku dobrovolně vyjádřil.
3. Stejně tak měl žalovaný za dostatečně prokázané překročení nejvyšší dovolené rychlosti, neboť došlo k jejímu změření pomocí řádně ověřeného rychloměru, a to policisty, kteří jsou s obsluhou rychloměru a návodem k obsluze seznámeni. Záznam o přestupku navíc neevokuje žádnou chybu či nepřesnost měření. V tomto kontextu žalovaný odmítl argumentaci žalobce, že by byl zkrácen na svých právech tím, že nebyl proveden důkaz svědeckými výpověďmi policistů. Naopak žalovaný poukázal na skutečnost, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu nemusí být policisté vyslechnuti jako svědci v rámci projednání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, pokud je skutkový stav dostatečně prokázán záznamem o přestupku, úředním záznamem a oznámením přestupku. Podle názoru žalovaného by bylo provedení dalších důkazů nadbytečné, neboť se žalobce přestupku dopustil bez důvodných pochybností.

III. Žaloba

4. Žalobce v žalobě namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, neboť nebylo spolehlivě prokázáno, kdo byl v okamžiku měření rychlosti řidičem vozidla, resp. že nedošlo k záměně. V tomto ohledu poukázal na skutečnost, že nebylo v řízení před správními orgány zjišťováno, jakou vzdálenost měřené vozidlo do zastavení ujelo, resp. zda jej policejní hlídka ztratila z dohledu či nikoliv. Správní orgány další dokazování neprovedly a odůvodnění svých rozhodnutí založily na pouhých spekulacích. Podle názoru žalobce není možné za účelem zjištění skutkového stavu vycházet pouze z úředního záznamu, protože je jen předběžnou informací a nemůže nahradit důkaz svědeckými výpověďmi policistů. Přestože správní orgány nezjistily skutkový stav bez důvodných pochybností, uznaly žalobce vinným ze spáchání přestupku, čímž podle jeho názoru porušily zásadu in dubio pro reo. Proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost uhradit náklady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný v rámci vyjádření k žalobě v podstatě zopakoval argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zejména uvedl, že byla totožnost žalobce jako řidiče vozidla spolehlivě prokázána na základě policejní dokumentace. Žalobce byl totiž ve vozidle policejní hlídkou po změření rychlosti zastaven a předložil doklady totožnosti. Na místě navíc nenamítal, že vozidlo neřídil a do oznámení přestupku dokonce uvedl, že se jednání dopustil na úseku pozemní komunikace, který je přehledný a s dobrou viditelností. V dané době se navíc podle jeho vyjádření neměla na vozovce nacházet jiná vozidla.
6. Ve vztahu ke správnosti měření rychlosti pak žalovaný vycházel z toho, že bylo policisty provedeno ověřeným rychloměrem, aniž by ze záznamu přestupku (výstupní fotodokumentace) vyplývaly jakékoliv pochybnosti o správnosti naměřených výsledků. Doplnění dokazování výsledkem zasahujících policistů by proto bylo pouze nadbytečným důkazem. K tomu žalovaný doplnil, že úřední záznam nebyl na rozdíl od záznamu přestupku stěžejním důkazem o tom, že se žalobce překročení nejvyšší dovolené rychlosti dopustil.
7. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

8. Ve správním spisu se nachází strojově a ručně sepsané oznámení přestupku a úřední záznam, ze kterých vyplývá, že byla rychlost vozidla žalobce změřena za jízdy z policejního vozidla. Následně byl žalobce policejní hlídkou zastaven a do oznámení přestupku uvedl, že je vozovka v daném úseku přehledná s viditelností na 1 km, přičemž byla v rozhodné době úplně prázdná. Podle žalobce svým jednáním neohrozil jiné účastníky silničního provozu. Oznámení přestupku dvakrát podepsal. Kromě toho je ve správním spisu založen záznam o přestupku (výstupní fotodokumentace), v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru, doklad o proškolení policistů pro obsluhu a údržbu silničních rychloměrů a výpis z evidenční karty řidiče.
9. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a žalobce byl předvolán k ústnímu jednání, které se z důvodu opakované omluvy z jednání konalo dne 17. 10. 2016. Za žalobce se dostavil jeho zástupce advokát Mgr. David Obenrauch, přičemž

k věci do protokolu uvedl, že z podkladů založených ve spisu nevyplývá, kdy, kde a jak byla rychlost vozidla změřena, resp. zda nemohlo dojít k záměně řidiče. Nebylo totiž zjištěno, jakou vzdálenost a jakým směrem vozidlo ujelo. Proto právní zástupce žalobce navrhl, aby bylo dokazování doplněno o výsledch zasahujících policistů. Správní orgán provedl důkaz listinami, které byly součástí policejní dokumentace. K výsledku policistů nepřistoupil.

10. Následně bylo vydáno **prvostupňové rozhodnutí**. V jeho odůvodnění prvostupňový správní orgán vycházel z toho, že bylo spáchání přestupku spolehlivě prokázáno na základě záznamu přestupku, úředního záznamu a oznámení přestupku. Co se týče totožnosti řidiče v okamžiku měření rychlosti, ta byla podle názoru prvostupňového správního orgánu spolehlivě zjištěna na základě dokladů totožnosti předložených během silniční kontroly. Žalobce navíc do oznámení přestupku uvedl, že se jednání dopustil, a to na přehledném úseku pozemní komunikace s viditelností 1 km, při nulovém provozu. Záměnu řidiče na místě vůbec nenamítal. Kromě toho bylo měření rychlosti provedeno z policejního vozidla, které se pohybovalo stejným směrem ve vzdálenosti pouze 20 metrů od měřeného vozidla. Prvostupňový správní orgán pak neměl pochybnosti ani o správnosti měření, a to zejména s odkazem na záznam přestupku a ověřovací list rychloměru. Další dokazování proto považoval za nadbytečné.
11. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce prostřednictvím právního zástupce odvolal, přičemž stejně jako v žalobě namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, odmítnutí provedení důkazu výsledkem policistů a nerespektování zásady v pochybnostech ve prospěch.

VI. Ústní jednání před krajským soudem

12. Ve věci bylo v souladu s ust. § 76 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nařízeno ústní jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil.
13. Ústní jednání před krajským soudem proběhlo dne 11. 12. 2018. K jednání se za žalobce dostavil jeho právní zástupce Mgr. David Obenrauch a za stranu žalovaného pověřený zaměstnanec. Nejprve bylo krajským soudem zahájeno jednání a přistoupeno k rekapitulaci obsahu napadeného rozhodnutí a procesních návrhů. Zástupce žalobce poté na podané žalobě v celém rozsahu setrval, přičemž zdůraznil, že spáchání přestupku nebylo spolehlivě prokázáno. Zástupce žalovaného reagoval způsobem, že jednotlivé námitky byly vypořádány v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Soud následně předložil procesním stranám mimo dokazování k nahlédnutí snímek z veřejně dostupných map zachycující místo měření rychlosti a následného zastavení vozidla, jak vyplývá z policejní dokumentace. Jelikož neměly procesní strany žádné další důkazní návrhy, bylo dokazování ukončeno. Po slyšení konečných návrhů ve věci krajský soud po přerušení jednání přikročil k vyhlášení rozsudku.

VII. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

15. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
16. Žaloba **není důvodná**.
17. Krajský soud předně uvádí, že všechny žalobní námitky směřovaly proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci, a to zejména ve vztahu k určení totožnosti řidiče v okamžiku změření rychlosti. Podle názoru žalobce nebylo v tomto ohledu ze strany správních orgánů spolehlivě zjištěno, jakou vzdálenost vozidlo od okamžiku změření rychlosti do zastavení urazilo, popř. zda jej během této doby ztratili policisté z dohledu či nikoliv.
18. V této souvislosti je podle názoru krajského soudu nutné poukázat na skutečnost, že ve vztahu k prokázání spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti není obecně podstatné, jak probíhalo pronásledování vozidla a kde bylo přesně zastaveno. Tato okolnost může být považována za relevantní pouze tehdy, pokud by mohla důvodně zpochybnit, že došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti konkrétním pachatelem. V nyní posuzované věci pak správní orgány vycházely z obsahu policejní dokumentace, která podle jejich názoru spolehlivě prokazuje, že žalobce byl řidičem měřeného vozidla, aniž by mohlo dojít k záměně.
19. S tímto závěrem se krajský soud v kontextu skutkových okolností případu ztotožňuje. Podle jeho názoru nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že bylo spáchání přestupku prokázáno pouze na základě spekulací a úředního záznamu, který není způsobilým důkazním prostředkem. Naopak správní orgány vycházely primárně ze záznamu o přestupku jako přímého důkazu o předmětném přestupkovém jednání, na kterém je vozidlo žalobce v době měření spolehlivě zachyceno, a to včetně automaticky vygenerovaných údajů o aktuální poloze a rychlosti. Přestože z uvedeného záznamu, který jednoznačně zachycuje vozidlo žalobce při jízdě v levém pruhu, bezprostředně nevyplývá, kdo byl řidičem vozidla, lze tuto okolnost dovodit z oznámení přestupku a úředního záznamu, které mohou být ve správním řízení v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu za účelem dokreslení skutkového stavu věci podpůrně použity (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
20. Z jejich obsahu vyplývá, že bylo měření rychlosti prováděno za jízdy ve vzdálenosti 20 metrů, a to z policejního vozidla pohybujícího se ve stejném směru jízdy rychlostí 87 km/h. Stejně tak je v úředním záznamu jednoznačně uvedeno, že bylo měřené vozidlo zastaveno na silnici I/43 v k. o. Černá Hora. Žalobce byl následně na základě předložených dokladů (řidičského a občanského průkazu) jako řidič vozidla ztotožněn, aniž by bylo v oznámení přestupku či úředním záznamu uvedeno, že se ve vozidle na místě spolujezdce nacházela další osoba. Sám žalobce pak v oznámení přestupku nenamítal, že by vozidlo v době měření neřídil, ale naopak výslovně uvedl, že svým jednáním neboli řízením vozidla nikoho neohrozil, neboť se jedná o přehledný úsek pozemní komunikace s viditelností až na 1 km, který byl v rozhodné době úplně

prázdný. Dané vyjádření poté žalobce v oznámení přestupku dvakrát vlastnoručně podepsal.

21. Na jednu stranu dává krajský soud žalobci za pravdu v tom, že v podkladech založených v policejní dokumentaci není výslovně uvedeno, že měla policejní hlídka měřené vozidlo neustále na dohled, přestože by to bylo z hlediska úplnosti popisu skutkového děje nepochybně žádoucí. Podle názoru krajského soudu je nicméně nutné hodnotit jednotlivé podklady ve vzájemné souvislosti, a to v kontextu individuálních okolností případu.
22. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že při měření rychlosti v rámci silničního provozu je ze strany policistů postupováno za účelem následného zastavení vozidla v zásadě dvojím způsobem. Jestliže je použit statický rychloměr, dochází k zastavení vozidla buď přímo policisty provádějícími měření, nebo jinou hlídkou, mající předsunuté stanoviště ve směru jízdy měřeného vozidla. Odlišná situace ovšem nastává za předpokladu, že je měření rychlosti prováděno stejně jako v nyní projednávané věci za jízdy z policejního vozidla, což má standardně za následek jeho bezprostřední pronásledování a zastavení v nejbližším místě, kde to umožňují aktuální podmínky silničního provozu. Z obsahu policejní dokumentace pak nevyplývají žádné indicie o tom, že by se vozidlo žalobce ztratilo hlídce z dohledu, popř. že by z něj do doby zastavení na některém místě vystoupila jakákoliv osoba. Tento závěr podporuje rovněž již uvedené vyjádření žalobce, který na místě záměnu řidiče nenamítal. Naopak nepřímou potvrdil nejen řízení vozidla, ale také skutečnost, že aktuální podmínky silničního provozu (přehlednost a dopravní nevytíženost) záměnu vozidla a jeho řidiče při zohlednění okolností měření a standardních policejních postupů prakticky vylučovaly.
23. Pokud žalobce v tomto kontextu namítal, že správní orgány neprovedly jím navržený důkaz výsledkem zasahujících policistů, krajský soud připomíná, že se v přestupkovém řízení uplatňuje zásada volného hodnocení důkazů. Správní orgány proto nejsou povinny provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, pakliže byl skutkový stav věci zjištěn bez důvodných pochybností a neprovedení důkazu bylo pro nadbytečnost přezkoumatelně zdůvodněno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 2 As 142/2015 – 51, a ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89). V tomto ohledu je podle názoru krajského soudu nutné připomenout, že za účelem prokázání spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu obecně dostačující, je-li skutkový stav zjištěn na základě vzájemně provázaných podkladů (záznamu přestupku, úředního záznamu a oznámení přestupku). Pouze za předpokladu, že by byly dány důvodné pochybnosti ohledně toho, zda došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, popř. kdo byl pachatelem přestupku, je na místě dokazování výsledkem zasahujících policistů doplnit.
24. V nyní posuzované věci nicméně žalobce správnost provedeného měření rychlosti nenamítal a jeho argumentace ve vztahu ke zpochybnění totožnosti řidiče měřeného vozidla zůstala pouze v rovině obecného tvrzení. Jinými slovy, žalobce ve správním řízení ani v žalobě nepředestřel žádnou konkrétní skutkovou verzi, která by oproti závěrům správních orgánů nabízela odlišný a z hlediska věrohodnosti alespoň pravděpodobný průběh skutkového děje. V tomto kontextu nelze podle názoru

krajského soudu zohlednit ve prospěch žalobce ani jím odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, neboť se týkal jiného případu. Byla v něm totiž výslovně namítána záměna řidiče, ke které mělo dojít na konkrétní křižovatce, kterou vozidlo před zastavením projíždělo, aniž by policisté tuto skutečnou zaznamenali. Na rozdíl od nyní projednávané věci se tedy v případě řešeném citovaným rozsudkem jednalo o konkrétní alternativní a reálný scénář událostí, jehož věrohodnosti správními orgány v rozporu s navrhovanými důkazy a zásadou omezené materiální pravdy nevěnovaly dostatečnou pozornost.

25. Jelikož tedy žalobce ve správním řízení a později v žalobě pouze v obecné rovině namítal, že se správní orgány dostatečně nezabývaly potenciální záměnou řidiče během pronásledování vozidla, zůstalo jeho tvrzení v rovině pouhých spekulací, které nebyly způsobilé skutkový stav zachycený v policejní dokumentaci důvodně zpochybnit. Přestože tedy správní orgány vycházely pouze z výše označených podkladů, dodržely v nyní posuzované věci minimální důkazní standard, který je ve vztahu k prokázání viny žalobce za spáchání daného druhu přestupku zákonem a judikaturou správních soudů vyžadován. Nelze proto přisvědčit ani žalobní námitce vůči nezohlednění zásady *in dubio pro reo*, neboli v pochybnostech ve prospěch obviněného, neboť ji lze aplikovat pouze za předpokladu, že nebylo spáchání přestupku spolehlivě prokázáno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 3 As 197/2016-103).
26. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. prosince 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.
r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.